

Arrest

nr. 66 284 van 6 september 2011
in de zaak RvV X / II en X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

X

tegen:

de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien de verzoekschriften die X, die verklaart van Pakistaanse nationaliteit te zijn, op 9 juni 2011 heeft ingediend tegen de beslissing van de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 9 mei 2011.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 14 juni 2011 met referentnummer X.

Gezien de nota's met opmerkingen en het administratief dossier van de verwerende partij.

Gelet op de beschikking van 11 juli 2011, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 23 augustus 2011.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. BEELEN.

Gehoord de opmerkingen van advocaten K. VAN BELLINGEN en M. DE ROECK die verschijnen voor de verzoekende partij en van attaché R. LARNO die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de rechtspleging

Verzoeker heeft tegen de bestreden beslissing twee verzoekschriften ingediend. In het belang van een goede rechtsbedeling is het aangewezen beide beroepen wegens verknochtheid samen te voegen.

2. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

“A. Feitenrelaas

Volgens uw verklaringen zou u over de Pakistaanse nationaliteit beschikken en afkomstig zijn uit Sialkot (Pakistan). In oktober of november 2008 zouden T. M. H. (lid van de “Provincial Assembly” voor de Pakistan Peoples Party) en A.S. (lid van de “National Assembly” voor de Pakistan Peoples Party) een

stuk grond van u hebben afgenomen. Deze grond was van uw vader maar de grond stond op uw naam en ze wilden uw handtekening. A. S. zou ook een First Information Report ("FIR") tegen u hebben ingediend. U dook onder in Lahore, Rawalpindi en Karachi. Eind 2009 heeft u Pakistan verlaten. Via Iran, Griekenland, Italië en Frankrijk reisde u naar België. U diende hier op 31 maart 2010 een asielaanvraag in. U legde geen documenten voor ter staving van uw asielaanvraag.

B. Motivering

Er dient door het Commissariaat-generaal (CGVS) te worden vastgesteld dat u er niet in bent geslaagd om uw vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming, aannemelijk te maken en dit omwille van volgende redenen.

U verklaarde dat T. M. H. (lid van de "Provincial Assembly" voor de Pakistan Peoples Party) en A. S. (lid van de "National Assembly" voor de Pakistan Peoples Party) uw grond hebben afgenomen. U weigerde en daarom zou A. S. een klacht tegen u hebben ingediend (zie gehoorverslag CGVS p.8 en p.9). Daarbij moet opgemerkt worden dat u bovenstaande personen nooit persoonlijk hebt ontmoet (zie gehoorverslag CGVS p.8 en p.9). Ze zouden een persoon naar uw vader hebben gestuurd. U kon niet aangeven wie deze persoon was (zie gehoorverslag CGVS p.9). Er moet eveneens opgemerkt worden dat u geen bewijs kon voorleggen van het First Information Report ("FIR") dat tegen u zou zijn uitgevaardigd (zie gehoorverslag CGVS p.9). U hebt deze "FIR" ook niet zelf gezien. De politie zou de "FIR" aan uw vader hebben getoond (zie gehoorverslag CGVS p.9 en p.13). U bent hoe dan ook nooit gearresteerd of voor een rechtbank verschenen (zie gehoorverslag CGVS p.12). U heeft zich ook niet meer geïnformeerd naar de beweerdde "FIR" tegen u (zie gehoorverslag CGVS p.13). Deze vaststellingen ondermijnen reeds de geloofwaardigheid van uw verklaringen.

Er zijn enige incoherenties in uw verhaal die uw asielaanvraag verder ondermijnen. Ten eerste stelde u dat u zelf naar de politie bent gegaan (zie gehoorverslag CGVS p.8 en p.10). Daarna gaf u aan dat u niet zelf naar de politie bent geweest (zie gehoorverslag CGVS p.10). Uw vader zou naar de politie zijn gegaan. Hierbij moet opgemerkt worden dat u daar geen bewijzen van hebt (zie gehoorverslag CGVS p.10). Ten tweede verklaarde u eerst dat u in Sialkot was van maart tot oktober 2009 (zie gehoorverslag CGVS p.5). Vervolgens stelde u dat u in Karachi verbleef van juni tot aan uw vertrek uit Pakistan in november 2009 (zie gehoorverslag CGVS p.11). Dit is dus tegenstrijdig met uw bewering dat u in Sialkot verbleef van maart tot oktober 2009. Ten derde stelde u eerst dat u Pakistan verlaten heeft op 17 oktober 2009 (zie gehoorverslag CGVS p.5). Daarna zei u dat u vertrok op 17 september 2009 (zie gehoorverslag CGVS p.6) en daarna zei u 17 november 2009 (zie gehoorverslag CGVS p.7). Vervolgens, na confrontatie met uw uitspraken aangaande uw vertrek uit Pakistan, was het volgens u opnieuw 17 november 2009 (zie gehoorverslag CGVS p.7). Dit is echter geen afdoende verklaring voor het gegeven dat u driemaal een andere datum aangaf aangaande uw vertrek uit Pakistan.

Het feit dat u Pakistan zou verlaten hebben eind 2009 relativeert de ernst van de voorgehouden vrees voor vervolging in ernstige mate (zie gehoorverslag CGVS p.7). U verliet Pakistan immers pas ongeveer één jaar na het beweerdde vervolgingsfeit. U keerde nog tweemaal terug naar Sialkot, waar de politie en mensen van Aurungzeb Shah naar u kwamen (zie gehoorverslag CGVS p.11 en p.12). Dat u nog tweemaal terugkeerde naar Sialkot relativeert uw vrees voor vervolging. Ook in Lahore zouden de mensen van Arungzeb Shah zijn gekomen (zie gehoorverslag CGVS p.12). U kon de namen van deze mensen niet aangeven (zie gehoorverslag CGVS p.12). Het is weinig geloofwaardig dat ze u nog steeds lastigvielen omdat ze uw handtekening wilden (zie gehoorverslag CGVS p.12).

Vervolgens dient nog te worden opgemerkt dat de door u beschreven vluchtroute weinig geloofwaardig overkomt. U reisde van Karachi naar Iran en verbleef volgens u zestien dagen in een kamer in Iran (zie gehoorverslag CGVS p.6). Het is dan ook weinig geloofwaardig dat u geen enkel dorp of stad kon aangeven in Iran (zie gehoorverslag CGVS p.6). Uw verklaring dat u de kamer niet mocht verlaten (zie gehoorverslag CGVS p.7), verandert weinig aan het feit dat u tijdens de reis van Karachi naar Iran of tijdens uw verblijf in Iran toch iets zou moeten hebben opvangen over uw verblijfplaats in Iran. Tevens verklaarde u dat u drie maanden in Griekenland en twee maanden in Italië verbleef (zie gehoorverslag CGVS p.6). Toen u werd gevraagd waarom u geen asiel aanvraag in Italië antwoordde u dat u naar België wilde komen (zie gehoorverslag CGVS p.7). Er mag aangenomen worden dat indien uw vrees voor vervolging reëel was, u reeds in Griekenland of Italië asiel had kunnen aanvragen.

Ten slotte dient het CGVS vast te stellen dat u geen enkel document kon voorleggen dat uw identiteit en nationaliteit, noch uw asielrelaas, noch uw beweerdde reisweg zou kunnen staven.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

3. Over de gegrondheid van het beroep

3.1. In een enig middel voert verzoeker in het verzoekschrift opgesteld door diens advocaat K. Van Bellingen (zaak gekend onder nummer 73 132) aan dat artikel 48/3 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (Vreemdelingenwet) is geschonden alsook de motiveringsplicht zoals vervat in artikel 62 van de Vreemdelingenwet en de materiële motiveringsplicht als beginsel van behoorlijk bestuur. Verzoeker wijst erop dat zijn nationaliteit en afkomst niet worden ontkend. Verzoeker meent dat het niet persoonlijk ontmoeten van de personen die zijn grond afnamen het asielrelaas niet onaannemelijk maakt. Evenmin is het essentieel dat hij niet kon aangeven wie de persoon was die naar zijn vader werd gestuurd op een bepaald ogenblik of dat verzoeker zich steunt op de verklaringen van zijn vader die de FIR wel heeft gezien. Verzoeker heeft geen verdere navraag naar de FIR gedaan omdat hij vreesde dat hij werd opgepakt. Verzoeker is zich ervan bewust dat er mogelijks incoherenties zijn in zijn relaas betreffende bepaalde data maar dit betekent niet dat zijn relaas geloofwaardigheid mist. Uit het gegeven dat verzoeker pas na enige tijd Pakistan verliet mag niet worden afgeleid dat er geen gegronde vrees is. De namen van de personen die hij nadien in Lahore tegenkwam kon verzoeker niet geven omwille van zijn vrees. Verzoeker kon geen details geven over Iran omdat hij zijn kamer niet verliet. Voorts mag uit het niet aanvragen van asiel in Griekenland of Italië geen gevolg getrokken worden omdat verzoeker vernam dat de asielprocedure al daar weinig garanties gaf. Verzoeker concludeert dat hij gerechtigd is op de toekenning van de vluchtelingenstatus en "in ondergeschikte orde" op de subsidiaire beschermingsstatus.

In de zaak gekend onder nummer 73 768 voert verzoeker in het verzoekschrift opgesteld door diens advocaat De Roeck M. de schending aan "*van het artikel 1 A 2 van het verdrag van Genève van 28 juli 1951 en de artikelen 48, 48/2, 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet en de artikelen 2,3 en 5 van de wet van 29 juli 1991*". Na een theoretische uiteenzetting over voormeld artikel 1 A 2 van het verdrag van Genève, herhaalt verzoeker de feitelijkeheden die aan de basis liggen van zijn asielrelaas. Verzoeker legt uit dat hij de FIR nooit kon gezien hebben omdat hij gevlucht was en het bestaan had vernomen van zijn vader die de FIR wel heeft gezien. Hem kan niet verweten worden op de hoogte te zijn van het verder verloop van de Pakistaanse gerechtelijke procedure als hij in het buitenland verblijft. Evenmin mag verzoeker verweten worden dat hij verschillende data's opgeeft betreffende zijn reisroute omdat hij reisde in verschillende etappes (meer dan zes) en na meer dan één jaar, hij de juiste datums niet meer kent, "wat maar normaal is". Voorts is het ook "normaal" dat hij niets afweet van het dorp in Iran alwaar hij 16 dagen opgesloten bleef in een kamer. Verzoeker wijst er nog op dat het zijn vrije keuze is in welk land hij zijn eerste asielaanvraag indient. Verzoeker meent dat het onderzoek volledig subjectief is en zich beperkte tot een onderzoek naar de reisroute en naar de rechtszaak in Pakistan. Het gevoerde onderzoek kadert niet met de geest van het Verdrag van Genève. Verzoeker vraagt in dit verzoekschrift de annulatie van de bestreden beslissing.

3.2.1. Samen met de verwerende partij merkt de Raad op dat artikel 48 van de vreemdelingenwet slechts een algemene bepaling is zodat de schending op zich van deze bepaling niet dienstig kan aangevoerd worden.

3.2.2. De formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in artikel 62 van de vreemdelingenwet en artikel 3 van de wet van 29 juli 1991, heeft tot doel de betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft. De administratieve overheid dient in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een "afdoende" wijze.

Het begrip "afdoende" impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing (RvS 7 november 2001, nr. 100.628; RvS 30 mei 2006 nr. 159.298; RvS 12 januari 2007, nr. 166.608; RvS 15 februari 2007 nr. 167.848; RvS 26 juni 2007 nr. 172.777).

3.2.3. Uit het verzoekschrift blijkt dat verzoeker de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht is bereikt.

Verzoeker brengt in beide verzoekschriften kritiek uit op de inhoud van de motivering, zodat de schending van de materiële motiveringsplicht wordt aangevoerd en het middel vanuit dit oogpunt wordt onderzocht. De materiële motiveringsplicht houdt in dat een administratieve rechtshandeling op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden.

In de bestreden beslissing wordt er geconcludeerd dat de verzoeker zijn vrees voor vervolging niet aannemelijk heeft gemaakt. De beslissing van verwerende partij om de verzoeker de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus te weigeren berust ondermeer op de volgende verschillende motieven:

- T.M.H. en A.S. hebben grond afgenomen van verzoeker en A.S. heeft een klacht ingediend tegen verzoeker omdat hij weigerde de grond af te geven: desalniettemin heeft verzoeker deze personen nooit ontmoet en wist verzoeker niet welke persoon deze mensen naar zijn vader hebben gestuurd
- tegen verzoeker is een First Information Report "FIR" uitgevaardigd: hiervan heeft verzoeker geen bewijs en zou dit document enkel aan diens vader vertoond zijn; is verzoeker nooit gearresteerd of voor een rechtbank verschenen en heeft hij zich niet meer geïnformeerd over deze "FIR".

Zoals de verwerende partij stelt, ondermijnen deze vaststellingen die op juiste wijze zijn afgeleid uit de verklaringen van verzoeker zoals correct in de bestreden beslissing weergegeven, op ernstige wijze de geloofwaardigheid van verzoekers' asielrelaas.

De Raad herinnert eraan dat de bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag in beginsel bij de asielzoeker zelf rust. Zoals ieder burger die om een erkenning respectievelijk toekenning vraagt, moet hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en dient de waarheid te vertellen (RvS 16 februari 2009, nr. 190.508; RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 205). Zijn verklaringen kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124). Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (RvS 7 oktober 2008, nr. 186.868; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 204). De commissaris-generaal moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn en het is evenmin zijn taak om zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die een toekenning van bescherming kunnen rechtvaardigen.

In casu dient de Raad vast te stellen dat de kern van verzoekers' asielrelaas bijzonder vaag en algemeen is en niet ondersteund met het minste begin van bewijs. Van een asielzoeker mag verwacht worden dat hij de asielinstanties zo nauwkeurig mogelijk informeert en dat hij zich desgevallend informeert over de vervolgingen die hij meent te moeten ondergaan. Hij dient te weten dat actuele informatie van primordiaal belang is voor de beoordeling van diens zaak te meer elk begin van bewijs ontbreekt en verzoeker zich beperkte tot een uiterst vaag asielrelaas. Nalaten dit te doen ondermijnt de geloofwaardigheid van het relaas en doet twijfels oproepen aangaande de ernst van diens vrees voor vervolging. Waar verzoeker voorhoudt dat het niet persoonlijk ontmoeten van de personen die zijn grond afnamen het asielrelaas niet onaannemelijk maakt, het niet essentieel is dat hij niet kon aangeven wie de persoon was die naar zijn vader werd gestuurd op een bepaald ogenblik of dat verzoeker zich mocht steunen op de verklaringen van zijn vader die de FIR wel heeft gezien en verzoeker geen verdere navraag naar de FIR heeft gedaan omdat hij vreesde dat hij werd opgepakt, geeft verzoeker uitleg voor zijn vaagheid van zijn verklaringen maar belet deze uitleg geenszins dat rekeninghoudend met de motieven die in hun geheel moeten gelezen worden dergelijke verklaringen niet de aannemelijkheid van het relaas aantonen.

Dit klemmt nog meer nu verzoeker bovendien tegenstrijdige verklaringen aflegde die de kern van het asielrelaas betreffen:

- Eerst verklaart verzoeker dat hij zelf naar de politie ging (gehoorverslag CGVS, pagina 8 en pagina 10: zelfs "een paar keer") om vervolgens te stellen dat hij zelf niet naar de politie is gegaan (gehoorverslag CGVS, pagina 10);
- Verzoeker stelt in eerste instantie dat hij in Sialkot was van maart tot oktober 2009 (gehoorverslag CGVS p.5). Vervolgens stelde hij dat hij in Karachi verbleef van juni 2009 tot aan het vertrek uit Pakistan in november 2009 (gehoorverslag CGVS p.11), wat in strijd is met zijn eerste bewering. Ten derde stelde verzoeker eerst dat hij Pakistan verlaten heeft op 17 oktober 2009 (gehoorverslag CGVS p.5), nadien werd dit dat verzoeker vertrok op 17 september 2009 (gehoorverslag CGVS p.6) en daarna situeerde verzoeker diens vertrek op 17 november 2009 (gehoorverslag CGVS p.7). Vervolgens, na confrontatie met deze tegenstrijdigheid was de datum opnieuw 17 november 2009 (gehoorverslag CGVS p.7). Noch tijdens het gehoor, noch in de verzoekschriften wordt hiervoor een aannemelijke verklaring gegeven. Indien verzoeker niet meer zeker was over zijn verblijf op de plaats waar hij thuis was en over zijn vertrekdatum uit Pakistan had hij dit dienen te melden. Dergelijke tegenstrijdigheden ondermijnen de geloofwaardigheid van het relaas.

Bijaldien worden de hierboven besproken pertinente motieven van de bestreden beslissing, die steun vinden in de gegevens van het administratief dossier, als onbetwist en vaststaand beschouwd en door de Raad eigen gemaakt. Deze motieven acht de Raad op zich al voldoende om te besluiten dat verzoeker zijn asielrelaas niet aannemelijk maakt. De motieven betreffende het lang verblijf in Pakistan na het ontstaan van de vervolgingsfeiten en het niet indienen van een asielaanvraag in Griekenland en Italië zijn in casu overtuigende motieven derwijze dat de kritiek hierop niet vermag de conclusie van de bestreden beslissing te wijzigen.

Voorts dient samen met de verwerende partij worden vastgesteld de door verzoeker beschreven reisweg van Karachi naar Iran weinig geloofwaardig is omdat verzoeker geen enkele stad of dorp kon aangeven, zoals de bestreden beslissing terecht stelt. Het gegeven dat verzoeker in een kamer zou verbleven hebben gedurende zestien dagen is irrelevant voor het gebrek aan kennis van de reisweg.

Het louter aanhalen van een vrees voor vervolging of voor het lijden van ernstige schade volstaat op zich niet om te kunnen besluiten dat deze vrees reëel is. De vrees van de verzoeker moet tevens gegrond zijn, dit wil zeggen dat zij niet alleen subjectief bij haar aanwezig moet zijn maar ook moet kunnen worden geobjectiveerd (RvS, nr. 118.506 van 22 april 2003; zie ook: P.H. KOOIJMANS, Internationaal publiekrecht in vogelvlucht, Kluwer, Deventer, 2000, 354). Er is slechts sprake van objectivering onder de drievoudige voorwaarde dat de feiten die aan de basis liggen van de vrees bewezen worden geacht, dat er een causaal verband bestaat tussen de feiten en de vrees voor vervolging en dat deze vrees op het ogenblik van het onderzoek nog actueel is (S. BODART, La protection internationale des réfugiés en Belgique, Brussel, Bruylant, 2008, 171-172).

Voorts dient samen met de verwerende partij vastgesteld te worden dat geen der verzoekschriften elementen aanreiken voor wat de vraag tot de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus betreft.

Verzoeker heeft zijn asielrelaas niet aannemelijk kunnen maken. Dienvolgens kan er evenmin geloof worden gehecht aan de door verzoeker aangehaalde vrees voor vervolging overeenkomstig de criteria van het vluchtelingenverdrag waardoor hij zich zodoende ook niet langer kan steunen op de elementen aan de basis van het relaas teneinde aannemelijk te maken dat hij in geval van een terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico op ernstige schade zou lopen zoals bedoeld in artikel 48/4, §2, a) en b) van de Vreemdelingenwet. De verzoeker brengt geen elementen aan waaruit zou moeten blijken dat er in zijn land van herkomst sprake is van een internationaal of binnenlands gewapend conflict in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet. Er zijn geen elementen in het rechtsplegingsdossier die de toekenning van een subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4 vreemdelingenwet voor de verzoeker rechtvaardigen. Zoals de verwerende partij vaststelt laat de verzoeker na in de verzoekschriften een middel *in concreto* uiteen te zetten waarom de subsidiaire beschermingsstatus aan hem dient te worden toegekend. Zelfs zonder noodzaak van het bewijs van een "individuele" dreiging volstaat het niet louter naar een algemene toestand te verwijzen en dient verzoekster enig verband met

haar concrete toestand aan te tonen (RvS 24 november 2006, nr. 165.109). De door verzoeker aangehaalde bepalingen zijn niet geschonden.

In acht genomen wat voorafgaat, is de Raad van oordeel dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen terecht concludeert aan de hand van de in de bestreden beslissing toegelichte vaststellingen dat verzoeker niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet kan worden erkend en dat hij niet in aanmerking komt voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet.

Er worden geen gegronde middelen aangevoerd. De motieven van de bestreden beslissing die hierboven werden besproken worden beaamd en in hun geheel overgenomen.

3. Kosten

Uit het rechtsplegingsdossier in de zaak met rolnummer 73 132 blijkt dat verzoeker in dit dossier een bewijskrachtig document voorlegt die aantoont dat ze het voordeel van de pro deo geniet.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 14 juni 2011 met referentienummer 7507 heeft verzoeker in de zaak met rolnummer 73 094 175 euro rolrecht betaald.

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van verzoeker.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De zaken RvV X / II en RvV X / II worden gevoegd.

Artikel 2

De vluchtelingenstatus wordt de verzoeker geweigerd.

Artikel 3

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoeker geweigerd.

Artikel 4

De kosten van het beroep, begroot op 175 euro, komen ten laste van de verzoeker.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zes september tweeduizend en elf door:

mevr. M. BEELEN,
mevr. M. RYCKASEYS

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken
toegevoegd griffier

De griffier,

De voorzitter,

M. RYCKASEYS

M. BEELEN